Hans Christian skrivaði til systir sína Petru, sum var gift við Jens Olsen

Fingu ikki loyvi at bræða lýsi mitt í býnum

Winnipeg 3. december 1900

Kære Poul

Angående vrøvlet med Evensen så fratog jeg ham på Rasmus', (beiggjans) anmodning fuldmagten, (at umboða hann í skiftinum eftir foreldrunum.) Rasmus fik den i stedet for, men han har kun ilde takket mig, idet han kun har fulgt sit hoved..

Tað skilst, at tað hevur ikki verið nakað serliga væl millum tey hjá Müller og hjá Evensen.

Hans Christian heldur, at hetta kann vera "opstået af politik og forretningskonkurence, som det ikke er min business at blande mig i. Som et bevis på Evensens uvilje fortæller Rasmus mig, at Evensen bevirkede borgerrepræsentationens nægtelse af tilladelse for Jens Olsen, (svágur Poul) i Handelsforeningen at have et transmelteri på Bursetangen.

Jeg synes, at man skal være svært ensidig om man skal finde det aldeles urigtigt af Evensen. For hvem ville vel tillade et sådant stinkende foretagende så at sige midt i byen.

Som sagt er Rasmus lynende på mig, og jeg har vist set det sidste brev fra ham.

Det er meget ubehageligt her for tiden, da krigen har gjort folk halvfjollede. Man får snart ikke lov til at tænke, som man vil. Om man vover at tilkendegive sin sympati med de arme boere (í Suðurafrika, sum bardust mótu bretum), bliver man ugleset. Det eneste at gøre er at tie bomstille, men også det er ofte vanskeligt. Jeg tænker halvvejs på at komme mig bort.

Ja, nu er det endeligt begyndt at gå bedre for England, men naturligvis må de tilslut gå af med sejren, da de jo er så langt stærkere i antal af mand og penge.

Brævið endar aftur við umrøðu av hønum, teirra felags áhugamáli. Hans Christian skilir ikki, hvussu Poul kann hava fingið høsnarungarnar at verpa so tíðliga á árinum, og hann heldur áfram:

Så vidt jeg forstår, er der ikke stor forskel i klimaet, kun at vi har længere sommer. Har du bræddegulv i hønsehuset, og hvorledes har du det varmt om vinteren? Vil der ikke sætte sig frost udvendig?

Well, jeg må vist lige så gerne slutte.

Lev vel
Din hengivne broder
H.C. Müller

Hevur hug at rýma til Statirnar

Winnipeg, April 2den 1901

Hetta er so seinasta brævið frá Hans Christian til Poul. Hann doyr jú í 1901, og tí eru ikki fleiri brøv send honum.

Hetta bræv er skrivað í samband við skiftið eftir foreldrunum. Hans Christian er argur inn á beiggjan Rasmus, sum hann tó framvegis hevur samskifti við.

Men so kemur Hans Christian aftur inn á høsnahaldið:

Det forbauser mig, at du kan hava italienere (eitt høsnaslag) i et sådant hus, som du beskriver, om vinteren i Grønland, uden at de fryser på kammen. Det kunde man ikke have gjort her i landet, så vi må have det koldere.

Jeg grunder på i disse dage, om jeg skal modtage en invitation fra en dansk mejerist om at komme med og skyde ænder. Jeg er bange for, at ænderne behøver ikke at være bange!

Ellers går det sløjt, og jeg er underlig ked af det hele. Jeg tænker, at jeg tager mig en tur ned til Staterne for opfriskning.

Lev nu vel
Din hengivne Broder
H.C. Müller

Hans Christian er um hesa tíðina 33 ára gamal. Seinasta reglan í brævinum bendir á eitt sindur av tunglyndi. Tað er kanska ikki so løgið, so langt av landi hann er skotin.

Skiftið eftir foreldrunum tekur hann eisini nokk so tungt. Her gjørdi frástøðan eisini, at tað var avmarkað, hvat hann kundi gera.

Tað var bert ein beiggi í Føroyum, og tað var Søren. Tað var ikki so løgið, um hann kom at hava tað stóra orðið at siga. Rasmus var í Danmark tá, og kundi tí eisini hava sína ávirkan.

Í hesum brævinum heldur Hans Christian, at hann fer ein túr til USA. Eiden Müller skrivar í sínum Minnislýsingum, at Hans Christian búsettist í San Fransisco í USA, so hann er kanska farin hagar um hesa tíðina.

Føroyskt høsnahald í USA

Í arbeiðinum við hesi greinarøð eru eisini komin undan kavi brøv, sum Hans Christian árini 1921-1925 skrivaði úr San Fransisco til systir sína Petru Olsen.

Hesi brøv eru mest um persónlig viðurskifti. Tað skilst, at Hans Christian hevur nógv samband við Føroyar, og at hann fylgir væl við tí sum hendir. Tað skilst, at hann eisini fær føroysku bløðini Dimmalætting og Tingakross. Hann heldur, at "de thorshavnske blade er sløje. Men det er vel den politiske splittelse, som lader dem tilsidesætte andre emner." Í USA hevur hann jú onnur bløð at sammeta við. Hann hevur sum skilst eisini lisið donsk bløð.

Framvegis hevur Hans Christian áhuga fyri hønum, og tað er helst hetta, hann hevur livað av. Hann tykist at vera sera kønur í at fáa mest møguligt burtur úr høsnahaldi. Til dømis skal ein høna ikki blíva eldri enn tvey ár.

Tað eru tvey brøv í 1921. Í tí fyrra frá februar takkar hann fyri alt, sum hann hevur fingið til jóla sum brøv, kort og bløð og "ikke at forglemme (de) juleroser, sum du så trolig bliver ved med at sende alle de mange år. Vær forvisset om, at jeg påskønner det.

Ja, fra Hanna var der altså ingen hilsen denne gang. Hun skulde jo bort og trængte vel også til hvile. Gamle trofaste sjæl. Der var altså ingen af hendes familie til at bære hende."

Henda er Hanna Kathrine Samuelsen, Hanna á Bakka, sum verður jarðað 25.oktober 1920, 71 ára gomul. Hon hevði sum tað skilst alt lívið verið í húsi hjá Müller, fyrst hjá Søren, og sína seinastu tíð hevði hon eina íbúð hjá Ebbu og Hans Müller. Hanna mann hava verið nógv virðismett, tí hon er jarðað saman við hinum í Müllerættini og hevur eisini fingið gravstein.

Jens og Petra búðu yviri í Trøð ta megin Skansabrekkuna, sum varð burtursprongd orsakað av havnabyggingini fyri nakað nógvum árum síðani

Jens Olsen var stjóri í Handilsforeiningini, sum hevði handil har Kafé Natúr er nú. Poul skilti væl, at Jens ikki slapp at byggja lýsibræðarí á Bursatanga mitt í býnum

Eftir at Hans C. Müller var deyður var Poul beiggi hansara einasta mannfólk eftir í húsinum. Her er hann saman við konu sínu Sunnevu, sum var ættað úr Skúvoy

Jens Olsen var ein góður maður

Í 1921 doyr Jens Olsen, maður Petru. Í hesum sambandi vísir Hans Christian í seinna brævinum, at hann er eitt kensluborið menniskja. Hann skrivar millum annað:

Det gør mig uhyre ondt at høre, at din mand er gået bort. Jeg vilde ønske, jeg var der og kunde stryge din kind og trøste dig lille Petra. Det er naturligvis forfærdeligt hårdt, men du har jo din datter, som vil hjælpe dig over den første sorg, og så har I begge en opgave at trøste den gamle fru Olsen (mammu Jens, sum doyr stutt eftir), hvem dette år har bragt så mange sorger.

For mig kom budskabet meget uventet, og jeg er inderlig bedrøvet. Han var sådan en god mand. Man bliver ligesom ensommere og ensommere. Der bliver færre og færre tilbage. Men det er jo livets gang, og engang skal man jo selv ud af ensomheden.

Jazz er av tí illa

Seinasta brævið frá Hans Christian til Petru er dagfest 5. mars 1925. Har lýsir hann millum annað lívið í Amerika:

Juleaften tilbragte jeg hos mig selv under skarp protest fra Klitgård (helst donskum vinum), men jeg vidste, juleaftenen vilde blive alt for støjende med al den ungdom. Man bliver jo gammel.

Derimod var jeg der juledag og havde det meget hyggeligt. De var ikke kommen i seng før kl. 4 juleaften.

Det er en forunderlig tid vi lever i. Nu har de